

U C H W A Ł A
SENATU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

z dnia 28 kwietnia 2011 r.

w sprawie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa

Senat, po rozpatrzeniu uchwalonej przez Sejm na posiedzeniu w dniu 1 kwietnia 2011 r. ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa, wprowadza do jej tekstu następujące poprawki:

- 1) w art. 3 w ust. 1 pkt 8 otrzymuje brzmienie:
"8) opiniowanie rocznych harmonogramów działalności szkoleniowej w zakresie dotyczącym szkolenia i doskonalenia zawodowego sędziów i pracowników sądów.";
- 2) w art. 6 skreśla się wyraz "wszystkie" oraz wyrazy "co najwyżej dwóch";
- 3) w art. 14 w ust. 1 w pkt 4 wyrazy "lub sędziego sądu garnizonowego na stanowisko sędziego sądu okręgowego" zastępuje się wyrazami "na stanowisko sędziego sądu okręgowego, sędziego wojskowego sądu garnizonowego na stanowisko sędziego wojskowego sądu okręgowego";
- 4) w art. 19 w ust. 1 w pkt 2 lit. a otrzymuje brzmienie:
"a) opracowywanie projektu uchwały zawierającej plan dochodów i wydatków Rady oraz uchwał zawierających wnioski, o których mowa w art. 178 § 3 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz. U. Nr 98, poz. 1070, z późn. zm.) i art. 4 § 4 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. – Prawo o ustroju sądów wojskowych (Dz. U. z 2007 r. Nr 226, poz. 1676, z późn. zm.),";

- 5) w art. 37 w ust. 1 w zdaniu pierwszym skreśla się wyraz "jedno";
- 6) w art. 39 w zdaniu trzecim skreśla się wyrazy "ust. 4";
- 7) w art. 45 ust. 2 otrzymuje brzmienie:
"2. W przypadku ujawnienia nowych okoliczności dotyczących osoby wskazanej we wniosku o powołanie do pełnienia urzędu sędziego, przedstawionym Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej, z wnioskiem o ponowne rozpatrzenie sprawy może wystąpić również Prezydent.";
- 8) w art. 50 po wyrazie "Rady" dodaje się wyrazy "i Prezydium Rady".

MARSZAŁEK SENATU

Bogdan BORUSEWICZ

Uzasadnienie

Ustawa z dnia 1 kwietnia 2011 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa została rozpatrzona na 75. posiedzeniu Senatu. W uchwale podjętej w dniu 28 kwietnia 2011 r. Senat proponuje wprowadzenie do przedmiotowej ustawy ośmiu poprawek.

Poprawka nr 1 koryguje redakcję art. 3 ust. 1 pkt 8 ustawy, usuwając błąd językowy polegający na użyciu wyrażenia "w ramach". Jednocześnie wyliczenie użyte we wskazanym przepisie zostaje zastąpione zbiorczą kategorią, jaką stanowią "pracownicy sądów", z uwagi na to, że przyjęta formuła nie koresponduje w pełni z brzmieniem art. 2 ust. 1 pkt 2 i 3 ustawy z dnia 23 stycznia 2009 r. o Krajowej Szkole Sądownictwa i Prokuratury (Dz. U. Nr 26, poz. 157, ze zm.), a przy tym posługuje się skrótem "referendarz", stosowanym na gruncie ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz. U. Nr 98, poz. 1070, ze zm.).

Kolejna poprawka Senatu związana jest ze spostrzeżeniem, że wskazanie, iż Krajowa Rada Sądownictwa dokonuje wyboru rzecznika dyscyplinarnego sędziów sądów powszechnych po zgłoszeniu kandydatów przez wszystkie zgromadzenia ogólne sędziów sądów apelacyjnych, przy braku takiego zgłoszenia ze strony choćby jednego z uprawnionych organów, uniemożliwi Radzie lub opóźni wybór wspomnianego rzecznika. Uściślenie to jest ponadto zbędne z punktu widzenia precyzyjnego ujęcia kompetencji Krajowej Rady Sądownictwa, albowiem ustawa – Prawo o ustroju sądów powszechnych określa terminy, w których zgromadzenia ogólne sędziów sądów apelacyjnych mają prawo zgłaszać swoich kandydatów. Niezależnie od tego proponuje się skreślenie wyrazów "co najwyżej dwóch", odnoszących się do liczby kandydatów na rzecznika dyscyplinarnego sędziów sądów wojskowych, ponieważ odpowiednia regulacja w tym zakresie została wprowadzona w ustawie z dnia 21 sierpnia 1997 r. – Prawo o ustroju sądów wojskowych (Dz. U. Nr 226, poz. 1676, ze zm.).

Poprawka nr 3 ma na celu wyeliminowanie wątpliwości, jakie mogłyby się pojawić w związku ze swego rodzaju skrótem myślowym występującym w art. 14 ust. 1 pkt 4 ustawy. Ratio legis tego przepisu polega na stworzeniu wyjątku od zasady, zgodnie z którą mandat członka Krajowej Rady Sądownictwa będącego sędzią wygasa w razie powołania go na inne stanowisko sędziowskie. W sytuacji bowiem, gdy sędzia taki nadal związany jest z tym samym gremium sędziowskim, które wybrało go do Rady (a ma to miejsce w razie "awansu" sędziego sądu rejonowego na stanowisko sędziowskie w sądzie okręgowym i odpowiednio – "awansu" w pionie sądownictwa wojskowego, jak również sądownictwa administracyjnego), instytucja wygaśnięcia mandatu nie powinna mieć zastosowania. Z pewnością jednak nie dotyczy to

przypadku powołania sędziego wojskowego sądu garnizonowego na stanowisko sędziego sądu powszechnego, w tym sądu okręgowego.

Poprawką nr 4 Senat postanowił uzupełnić treść art. 19 ust. 1 pkt 2 lit a ustawy, jako że obowiązujące przepisy ustaw ustrojowych przewidują udział Krajowej Rady Sądownictwa w procedurze opracowywania budżetu państwa nie tylko w części odnoszącej się do sądów powszechnych, ale także w tej, która uwzględnia dochody i wydatki sądów wojskowych.

Ze względu na fakt, że brzmienie początkowego fragmentu art. 37 ust. 1 zd. 1 ustawy odbiega od formuły użytej w art. 35 ust. 1 ustawy, mimo iż wskazane przepisy dotyczą tej samej sytuacji (różnica sprowadza się do użycia wyrazu "jedno" w pierwszym z nich), Senat proponuje wprowadzenie stosownej poprawki redakcyjnej (nr 5). Poprawka ta zapobiegnie dodatkowo ewentualnym kontrowersjom co do zakresu zastosowania powołanego art. 37 ust. 1 zd. 1 ustawy, gdyż jego literalna wykładnia sugeruje, że nie dotyczy on przypadku, gdy ukazało się obwieszczenie o dwóch lub większej liczbie wolnych stanowisk sędziowskich w danym sądzie – wówczas bowiem kandydatury zgłaszane są na owe wolne stanowiska, a nie na każde z nich z osobna, i niewątpliwie powinny być rozpatrywane i oceniane łącznie.

W art. 39 w zdaniu trzecim ustawy zamieszczone zostało odesłanie do art. 38 ust. 4. Zdaniem Senatu celowe jest jednak rozszerzenie tego odesłania, a mianowicie objęcie nim również pozostałych ustępów wymienionego artykułu. Za sprawą takiego odesłania Krajowa Rada Sądownictwa będzie mogła – na podstawie odpowiednio stosowanego art. 38 ust. 3 – zwracać się do osób dysponujących wiadomościami specjalnymi (względnie do instytutów naukowych bądź też naukowo-badawczych) także w razie przedłożenia jej wniosku o powrót sędziego do czynnej służby sędziowskiej. W szczególności może to mieć istotne znaczenie w sytuacji, gdy sędzia został przeniesiony w stan spoczynku z uwagi na zły stan zdrowia i podjęcie decyzji w jego sprawie wymaga określonej wiedzy z dziedziny medycyny. W tego typu sprawach odpowiednie zastosowanie powinien znajdować ponadto art. 38 ust. 2 pkt 3. Dlatego Senat uznał za zasadne przyjęcie poprawki nr 6.

Wprowadzenie poprawki nr 7 podyktowane było stwierdzeniem, że art. 45 ust. 2 ustawy nie precyzuje w wystarczającym stopniu etapu procedury, na jakim Prezydent może zwrócić się do Krajowej Rady Sądownictwa o ponowne rozpatrzenie sprawy, ani też nie przesądza, czy "nowe okoliczności", o których mowa w tym przepisie, muszą dotyczyć osoby wybranej przez Radę, czy np. mogą dotyczyć także innych uczestników postępowania. Senat proponuje zatem nadanie art. 45 ust. 2 nowego brzmienia, usuwającego te wątpliwości.

Celem ostatniej z proponowanych poprawek jest objęcie postanowieniem przepisu przejściowego kwestii kadencyjności członków Prezydium Krajowej Rady Sądownictwa, a tym

samym zapewnienie dalszego funkcjonowania tego organu po wejściu ustawy w życie. Kwestia ta, w odróżnieniu od problemu kadencyjności członków Rady, nie została uregulowana na poziomie konstytucyjnym. Stąd też ustawodawca może zdecydować, że Prezydium wyłonione według dotychczasowych zasad działa w niezmienionym składzie do końca okresu, na który wybrani zostali jednego poszczególni członkowie. Rozwiązanie to jest racjonalne i wychodzi naprzeciw oczekiwaniom samej Rady, ponieważ zwalnia ją z konieczności wyboru nowego Prezydium w związku ze zmianą przepisów.